

ZAŁĄCZNIK 2**SYNODALNA KONSULTACJA BISKUPÓW
EMERYTÓW**

Zwołani przez kierownictwo Konferencji Episkopatu Kolumbii, 18 biskupów emeriti spotkało się w Bogocie D.C. w dniach 3 i 4 marca 2022 r., w celu podzielenia się swoim doświadczeniem i mądrością jako wkładem w synod, który odbędzie się w Rzymie w październiku 2023 r.

W obliczu rzeczywistości, którą przeżywa obecnie Kościół i złożonego środowiska, w którym porusza się kraj, pralaci zorganizowali się w grupy, zastanawiając się w braterskiej wspólnocie i na modlitwie nad dwoma pytaniami: Jak przebiega dziś wspólna droga Kościoła w Kolumbii?

Do jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy mogli wzrastać w tej wspólnej podróży?

Niektórzy z nich, którzy nadal towarzyszą swoim przepowiadaniem i modlitwą różnym procesom w Kościele, powiedzieli, że po intensywnym przeżywaniu swojej posługi, dziś ze spokojem i wielką ufnością rozpoznają działanie Boga w historii, uznając ten proces synodalności za bardzo ważny, z którym czują się zobowiązani do aktywnego uczestnictwa w kolejnych trzech osiach tematycznych:

SŁUCHAJ

Wyzwanie to polega na pobudzaniu wiary poruszeniami Ducha Świętego w świetle Słowa Bożego, podchodzeniu do ludzi z pokorą, bez uprzedzeń i stereotypów, jak czynił to Jezus, zwracaniu na nich szczególnej uwagi konkretnymi pytaniami, motywowaniu do swobodnego i spontanicznego dzielenia się swoją rzeczywistością społeczną, kulturową i religijną.

Obecnie występują w tym zakresie poważne braki. Dowodem na to jest podejmowanie wielu jednostronnych decyzji, w których biskupi skarżą się, że Rzym ich nie słucha, proboszczowie mają takie samo zdanie o swoich biskupach, a świeccy wymagają tego samego od swoich duszpasterzy.

DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Dialog rodzi się ze słuchania siebie nawzajem, ubogaca wszystkie środowiska, pozwala prawidłowo radzić sobie w codziennych sytuacjach, uobecnia Królestwo Boże.

Brak dialogu zarówno we wspólnocie kościelnej, jak i w społeczeństwie obywatelskim znajduje odzwierciedlenie w powstawaniu przepisów prawnych godzących w godność człowieka, lekceważących zasady i wartości Królestwa. Dwa ostatnie przykłady to

dekryminalizacja aborcji i zatwierdzenie wspomaganego samobójstwa.

ROZESNAĆ I ZDECYDOWAĆ

Kraj przeżywa skomplikowane chwile, w przeddzień wyborów w atmosferze zamieszania, braku jasności i polaryzacji, jakiej nigdy wcześniej nie doświadczył, z czynnikiem pogarszającym w postaci bardzo trudnej sytuacji w sferze społecznej i gospodarczej.

Uznaje się, że krzyki ludu są wszelkiego rodzaju i choć bywają rozbieżne lub nie wyrażone jasno, każdy upiera się przy swoich pomysłach, nie dając powodu innym, a nawet niektóre głosy są sprzeczne. Wreszcie podejmuje się niekonsensowne decyzje, zapominając o rozważaniu głosu Boga w znakach czasu, pod iluminacją Ducha Świętego.

JAK WYGLĄDA DZIŚ WSPÓLNE CHODZENIE W KOŚCIELE W KOLUMBII?

Biskupi emeryci dostrzegają głębokie doświadczenie komunii i uczestnictwa w episkopacie kolumbijskim, podtrzymując przyjaźń, braterstwo i wzajemną pomoc, bez dysydencji i walki o władzę, choć uznają, że widoczna jest obecność klerykalizmu i struktur piramidalnych, z których, ze względu na poczucie autorytetu, trudno jest im niekiedy dać powód innym.

Chociaż stwierdzają, że synodalność znalazła odzwierciedlenie w planach duszpasterskich diecezji, takich jak Integralny System Nowej Ewangelizacji (SINE), Diecezjalny Proces Odnowy i Ewangelizacji (PDRE) oraz Proces Ewangelizacji Kościoła partykularnego (PEIP), które łączą, nie bez możliwych napięć, różne poziomy kościelne i społeczne, to jednak przyznają, że diecezjalne zespoły animacyjne, w których uczestniczą świeccy, zakonnicy i kapłani, zostały nieco zaniedbane.

Jako praktyki synodalne godne uwagi są także zgromadzenia w Konferencji Episkopatu Kolumbii i w diecezjach, spotkania CRC, współdziałanie z CELAM, spotkania rektorów wszystkich seminariów w kraju organizowane przez SPEC, formacja przyszłych kapłanów oraz opracowanie wraz z niektórymi świeckimi dokumentu nowej *Ratio Fundamentalis*.

Wskazują na brak ciągłości duszpasterskiej w diecezjach, gdy w momencie nominacji biskupich niektórzy biskupi narzucają inny styl niż ten, który był realizowany na danym terenie. Wyrażono również pogląd, że niekiedy duszpasterstwo społeczne nie spełnia swojego zadania humanizowania, a wręcz przeciwnie - alienuje pewnymi programami pozbawionymi życia.

Trudno jest iść razem nie tylko z powodu nadużyć i antyświadectw, które zostały przedstawione, ale także pośród różnorodności członków Kościoła, w tym, że jedni skupiają swoją duchowość na Trójcy Świętej, inni na Duchu Świętym, jeszcze inni są

chrystologiczne, a inne są charyzmatyczne. Podobnie jest między diecezjami, które opracowują różne plany duszpasterskie.

DO JAKICH KROKÓW ZAPRASZA NAS DUCH ŚWIĘTY, ABYŚMY WZRASTALI W NASZEJ WSPÓLNEJ PODRÓŻY?

1. Zwrócenie wzroku na Jezusa i Jego głoszenie zbawienia, słuchanie Jego Słowa i czynienie go żywym, zjednoczone w modlitwie, pokorze i zaangażowaniu, w trwałym nawróceniu osobistym i wspólnotowym.
2. Wspólne działanie na rzecz pomnażania małych wspólnot.
3. Umocnić Rodziny jako prawdziwe Kościoły domowe.
4. Przejąć z dokumentu z Aparecidy powołanie, które jest w każdym człowieku, aby w sposób świadomy i zdecydowany realizować się jako autentyczny uczeń-misjonarz.
5. Kościół musi kontynuować stały przegląd i przekształcanie struktur i procesów eklezjalnych, szukając jedności pośród różnorodności, poprzez głoszenie Kerygmatu, formację ciągłą, pracę i duszpasterstwo we wspólnotach.
6. Ważne jest nie tylko zwoływanie nowych spotkań biskupów emerytów, które sprzyjałyby zarówno wspólnemu spędzaniu czasu, jak i wnoszeniu do CEC ich wiedzy i doświadczenia, ale także oferowanie im stałego wsparcia, pamiętając, że są to dorośli w podeszłym wieku, którzy będąc na ostatnim etapie życia, w obliczu pogorszenia się stanu fizycznego, kierują swój wzrok w głąb duszy, gdzie mieszka ich wewnętrzny sens i pokój, umacniają swojego ducha i pozwalają swoim sercom swobodnie przemawiać, będąc zdumionymi tym, co jeszcze porusza ich do zmiany zdania.
7. Istnieje potrzeba uświadomienia sobie, że "całość jest większa niż część", przyjęcia biskupów emeritusów do całej rodziny kościelnej, ze skutecznymi rozwiązaniami poprzez MASC CEC.
8. Wiek nie powinien być wymogiem, aby biskup został emeryckim, gdyż kryterium nie jest czas, ale dobro Kościoła partykularnego.
9. Zachęcać seminaria w formacji przyszłych kapłanów poprzez różne komisje CEC, oceniając możliwość ich połączenia, biorąc pod uwagę, że ponieważ liczba seminarzystów została zmniejszona, wymagane są większe nakłady na ich utrzymanie.

10. Wzmocnić formację, przewodnictwo i towarzyszenie zarówno wyświęconym ministrom, jak i świeckim w ich wzajemnym oddziaływaniu nie tylko w parafiach i wspólnotach bazowych, ale także w innych środowiskach, aby mogli działać w sposób braterski jako prawdziwi budowniczości pokoju, w obliczu realiów społecznych, ekonomicznych, legislacyjnych i politycznych obecnej chwili.
11. W obliczu braku powołań proponuje się, aby księża przekazali obowiązki administracyjne osobom świeckim i skoncentrowali się na misji ewangelizacyjnej wobec dzieci, nastolatków, młodzieży i ogólnie ludności, zarówno w środowisku domowym, jak i wychowawczym, pamiętając, że tym, co naprawdę porusza i inspiruje nowe pokolenia, jest świadectwo życia.
12. Wzmocnić wikariaty zamorskie, aby wspierały procesy duszpasterskie w miejscach, które tego wymagają.
13. Kontynuować wysiłki w celu dotarcia do egzystencjalnych peryferii, z większą bliskością i poświęceniem dla ludności tubylczej, Afro-descendentów, przywódców rządowych, robotników, wojska, partyzantów, paramilitarystów, osób w sytuacji prostytucji i osób obciążonych konfliktem zbrojnym.
14. Kreatywnie motywować powrót do doświadczenia wiary twarzą w twarz, oferując nowe metody i sposoby wyrażania, aby przeciwdziałać tendencji do wirtualnego komfortu, która stała się powszechna od czasu pandemii.
15. Dobre wykorzystanie ICT do ewangelizacji w sposób asertywny i konkretny.
16. Wyartykułować adekwatną kontynuację tego, co zostało usłyszane podczas tej konsultacji synodalnej, starając się wprowadzić w życie to, czego się nauczono, i współpracując na rzecz integralnego rozwoju wszystkich.